

Arrest

nr. 202 148 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 oktober 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 18 oktober 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2016 wordt verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, aangetroffen in België. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 28 november 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 18 oktober 2017 wordt verzoeker aangetroffen in België. Hij is in het bezit van een Pools verblijfsdocument. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld waarin vermeld wordt dat verzoeker aan het werk is zonder daartoe gemachtigd te zijn.

Op 18 oktober 2017 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 18 oktober 2017 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd, waarvan de territoriale werking beperkt is tot het grondgebied van België. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Aan de Heer:

Naam : R. M. (...)

voornaam : N. (...)

geboortedatum : (...).1973

nationaliteit : Pakistan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België..

De beslissing tot verwijdering van 18.10.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV zal opgesteld worden door sociale inspectie). Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.11.2016 dat hem betekend werd op 28.11.2016.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, op de bescherming van de economische en sociale belangen en op het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan tegen de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"Enig Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel;

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen — in casu de bijlage 13 sexies dd. 18.10.2017) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 18.10.2017 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

De bestreden beslissing (bijlage 13 sexies) wordt naar aanleiding van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd. Voor de bijlage 13 werd geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toebedeeld.

Verzoeker zal hieronder kort uiteenzetten waarom er een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd:

Door de lokale politie van Antwerpen werd er een identiteitscontrole gedaan.

Verzoeker was op dat ogenblik in het bezit van een geldige Poolse identiteitskaart (stuk 2).

Hij heeft zich dan ook met zijn Poolse identiteitskaart laten identificeren.

Tot grote verbazing van verzoeker hebben de politiediensten verzoeker aangehouden en meegenomen naar het politiekantoor om hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afleveren zonder uitvoeringstermijn.

Verwerende partij beweert dat verzoeker op het ogenblik van de identiteitscontrole betrappt is op zwartwerk.

Verzoeker ontkent ten stelligste dat hij werkte op het ogenblik van de identiteitscontrole. Verwerende partij meent hiervoor een PV te zullen opstellen wat erop wijst de bewering van de verwerende partij aangaande het zwartwerk zeker in vraag dient gesteld te worden.

Indien verzoeker zou willen werken in België dan zou hij zich probleemloos in België kunnen vestigen en de nodige machtiging daarvoor vragen.

Verwerende partij meent dat verzoeker op heterdaad betrappt werd op zwartwerk en dat hij bijgevolg een gevaar is voor de openbare zodat hem geen termijn kon worden toegestaan voor vrijwillig vertrek.

Zelfs indien verzoeker in het zwart zou werken, quod non, dan nog dient verwerende partij te motiveren waarom zwartwerk een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

De vaststelling van zwartwerk kan er niet toe leiden dat het gevaar voor openbare orde in hoofde van verzoeker afdoende gemotiveerd is.

De redenen voor de bijlage 13 hebben ertoe geleid dat voor het bevel om het grondgebied te verlaten geen uitvoeringstermijn werd voorzien waardoor verzoeker samen met de bijlage 13 de bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar heeft gekregen. Het inreisverbod steunt immers op artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan.

Aangezien de bijlage 13 onder andere steunt op artikel 74/14 §3,3° van de Vreemdelingenwet dat ten onrechte werd genomen waardoor aan verzoeker geen termijn werd toebedeeld om vrijwillig te vertrekken, heeft ertoe geleid dat verwerende partij de bestreden beslissing kon nemen en haar beslissing op 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet kon steunen.

Aangezien om bovenvermelde redenen aangetoond werd dat onterecht geen vrijwillige termijn voor vertrek werd toegestaan, dient het inreisverbod vernietigd te worden.

Verweerder heeft onterecht een bijlage 13 sexies afgeleverd aan verzoeker.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar 'omdat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn. Zij is de menig toegedaan dat verzoeker in België zou gewerkt hebben en daardoor een gevaar voor de openbare orde zou zijn.

Hoe is het mogelijk dat hem een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd omdat hij, quod non, in het zwart zou gewerkt hebben. Welk gevaar loopt de openbare orde op in geval iemand in het zwart zou werken?

Nergens in de bestreden beslissing wordt hierover duidelijkheid verschaft.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt dat er nog een PV zal opgesteld worden waardoor de bewering over zwartwerk dan ook nog in vraag dient gesteld te worden.

Wat het risico over onderduiken betreft omdat verzoeker geen officieel adres zou hebben in België kan verzoeker meedelen dat hij een Poolse identiteitskaart heeft en dat hij zich nooit in de illegaliteit zou nestelen indien hij zich in België zou willen vestigen. Verwerende partij beseft blijkbaar niet dat verzoeker een langdurig ingezetene is van een EU lidstaat en dat hij, onder bepaalde voorwaarde, kan reizen en vestigen in de andere EU lidstaten. Verzoeker begrijpt nog steeds niet welke risico op onderduiken bestaat in hoofde van verzoeker.

Hij heeft een geldige inreisstempel omdat hij in de Schengenzone zonder een paspoort kan rondreizen.

Het inreisverbod steunt op artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde omdat hij in het zwart zou gewerkt hebben en dat er een risico op onderduiken bestaat. Nergens uit de bestreden beslissing wordt vermeld onder welke omstandigheden hij zou betrappt zijn en waarom hij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde en waarom er een risico bestaat op onderduiken in hoofde van verzoeker.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het , is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum driejaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van 3 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Verzoeker betoogt in het bezit te zijn van een geldige Poolse identiteitskaart. Hij ontkent aan het werk geweest te zijn op het moment van de controle. Bovendien wordt niet gemotiveerd waarom zwartwerk een gevaar zou zijn voor de openbare orde. Hij kan reizen in de Schengenzone en heeft inderdaad geen officieel adres in België. Er werd geen rekening gehouden met de specifieke elementen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing gesteund werd op artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, m.n.

-omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan;

-omdat een vroeger bevel niet werd uitgevoerd.

Een van beide motieven is voldoende om de thans bestreden beslissing te schragen.

Er wordt niet betwist dat hij geen uitvoering heeft gegeven aan het eerder bevel d.d. 28 november 2016, zodat er inderdaad in alle geval een rechtsgrond is om de bestreden beslissing te ondersteunen.

In de mate dat verzoeker zich keert tegen de motivering dat hem geen termijn werd toegestaan voor vrijwillig vertrek, stelt verwerende partij vast dat deze grief gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en dus niet tegen de thans bestreden beslissing. De grief is derhalve niet dienstig en onontvankelijk.

Bovendien werden beide motiveringen in de zin van artikel 74/11, §1, tweede lid voldoende uitgewerkt in de bestreden beslissing. Verzoeker heeft inderdaad geen gekend verblijfsadres in België en werd betrapt op zwartwerk. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt dat verzoeker op de openbare markt te 2060 Antwerpen aan het werk was aan een kraam met kleding. Verzoeker werd daar in het verleden reeds meerdere malen aangetroffen door het wijkteam. Hoewel verzoeker in het bezit

was van een tijdelijke Poolse verblijfsvergunning, beschikte hij kennelijk niet over de vereiste machtiging om te werken in België. Op basis van voormelde vaststellingen door de lokale politie van Antwerpen, kon terecht gemotiveerd worden dat verzoeker betraptd werd op zwartwerk. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, wordt verder gemotiveerd waarom dit zwartwerk ingaat tegen de openbare orde: Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven om, zonder de daartoe vereiste machtiging te werken en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, op de bescherming van de economische en sociale belangen en op het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. Het eerste en enig middel is niet ernstig."

2.3.1. Verzoeker voert de schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht doch laat hij na in zijn verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, en wordt vermeld dat verzoeker *"geen gekend of vast verblijfsadres (heeft)"*, hij *"op heterdaad (is) betraptd voor zwartwerk"*, *"(g)ezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden"* en hij *"geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.11.2016 dat hem betekend werd op 28.11.2016"*. Daarnaast worden in deze beslissing de specifieke omstandigheden aangehaald waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd en proportioneel wordt geacht, met name omdat hij *"niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven, om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken en om de openbare orde te schaden"* en gelet op *"het belang van de immigratiecontrole, op de bescherming van de economische en sociale belangen en op het handhaven van de openbare orde"*. Gelet op het voorgaande wordt verzoeker niet bijgetreden waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom hem een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd of waarom hij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde. Er wordt in de bestreden beslissing niet gesteld dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van

die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Te dezen wordt aan verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.11.2016 dat hem betekend werd op 28.11.2016”* en omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan omdat hij *“geen gekend of vast verblijfsadres (heeft)”, hij “op heterdaad (is) betrapt voor zwartwerk” en “(g)ezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. Verzoeker betwist niet dat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.11.2016 dat hem betekend werd op 28.11.2016”*. Bijgevolg rustte op de verwerende partij de verplichting om hem een inreisverbod op te leggen.

In zoverre verzoeker zich met zijn betoog richt tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 18 oktober 2017 wordt erop gewezen dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep. Er blijkt niet dat verzoeker een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de beslissing van 18 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Louter ten overvloede, waar verzoeker opwerpt dat hem geen inreisverbod kon worden opgelegd omdat volgens hem het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 oktober 2017 ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek toekent en hij geen bedreiging voor de openbare orde vormt, gaat verzoeker eraan voorbij dat in het bevel hem geen termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten werd toegekend niet alleen omdat hij een bedreiging is voor de openbare orde, maar ook omdat er een risico op onderduiken bestaat.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Te dezen wordt aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat hij *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven, om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken en om de openbare orde te schaden”* en gelet op *“het belang van de immigratiecontrole, op de bescherming van de economische en sociale belangen en op het handhaven van de openbare orde”*. Gelet op deze motieven kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij laat gelden dat hem op *quasi* automatische wijze een inreisverbod voor de duur van drie jaar werd opgelegd. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker *in casu* een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het *“automatisch”* opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel niet aan.

Verzoeker stelt zich de vraag hoe het mogelijk is dat hem een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat hij in het zwart zou hebben gewerkt, hetgeen hij betwist. Door louter aan te geven dat hij betwist te hebben zwartgewerkt zonder hierbij ook nog maar enige toelichting te verschaffen, toont verzoeker

nog niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat hij *“op heterdaad betraapt (is) voor zwartwerk”*.

Verzoeker stelt zich de vraag welk gevaar de openbare orde loopt in geval iemand in het zwart zou werken en werpt op dat nergens in de bestreden beslissing hierover duidelijkheid wordt verschaft. Verzoeker laat gelden dat nu uit de bestreden beslissing blijkt dat het proces-verbaal nog moet worden opgesteld, de bewering over het zwartwerk in vraag dient te worden gesteld. Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoeker geen concrete argumenten naar voor brengt ter weerlegging van de vaststelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat hij *“op heterdaad betraapt (is) voor zwartwerk”* en *“(g)ezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. Verzoeker toont ook geenszins aan dat het onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het gegeven dat verzoeker kan worden geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Voorts gaat verzoeker voorbij aan het gegeven dat zwartwerk een vorm van sociale en fiscale fraude betreft waarbij de arbeidsmarkt wordt verstoord door concurrentievervalsing en de overheid fiscale en sociale inkomsten misloopt.

Verzoeker laat gelden dat hij *“een Poolse identiteitskaart”* heeft en hij zich nooit in de illegaliteit zou nestelen indien hij zich in België zou willen vestigen. Hij stipt dat hij een langdurig ingezetene is van een lidstaat van de Europese Unie en dat de verwerende partij niet lijkt te beseffen dat hij onder bepaalde voorwaarden kan reizen en zich kan vestigen in andere lidstaten. Verzoeker stelt niet te begrijpen welk risico op onderduiken er in zijn hoofd bestaat.

Er blijkt niet dat verzoeker een aanvraag om tot verblijf in het Rijk te worden gemachtigd heeft ingediend. Door louter aan te geven dat hij *“een Poolse identiteitskaart heeft en dat hij zich nooit in de illegaliteit zou nestelen indien hij zich in België zou willen vestigen”* maakt verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt aangegeven dat hij *“geen gekend of vast verblijfsadres”* heeft. Louter ten overvloede wordt erop gewezen dat verzoeker ook in het kader van deze beroepsprocedure zijn verblijfsadres niet meedeelt. Verzoeker ontkent weliswaar ten stelligste dat hij op het ogenblik van de identiteitscontrole werkte. Hij voert aan dat als hij in België zou willen werken, hij zich probleemloos in België zou kunnen vestigen en daarvoor de nodige machtiging kan aanvragen. Verzoeker beperkt zich hiermee echter tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Hij verduidelijkt niet met concrete elementen waarom hij meent dat de vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Deze vaststellingen vinden immers steun in het administratief dossier: daarin bevindt zich het administratief verslag vreemdelingencontrole van 18 oktober 2017 opgesteld door een hoofdinspecteur van de politiezone Antwerpen, waaruit blijkt dat verzoeker werd aangetroffen op de openbare markt en er arbeid aan het verrichten was aan een kraam met kleding.

Waar verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt onder welke omstandigheden hij op zwartwerk werd betraapt, gaat hij voorbij aan de vaststelling dat het zwartwerken is gebeurd in zijn aanwezigheid, daar er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld wordt dat dit *“op heterdaad”* is gebeurd.

Met zijn algemene uiteenzetting dat er geen onderzoek werd gevoerd naar zijn specifieke omstandigheden, zonder deze specifieke omstandigheden enigszins toe te lichten, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens. Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de

staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET